

Sygn. akt V KK 140/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 czerwca 2015 r.,

sprawy **G. N.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 1 kk i art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 28 listopada 2014 r., sygn. akt IV Ka 454/14

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim XII

Zamiejscowy Wydział Karny w Strzelcach Krajeńskich

z dnia 27 czerwca 2014 r., sygn. akt XII K 952/13,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2. obciążyć skazanego G. N. kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp., wyrokiem z dnia 28 listopada 2014 r., w sprawie IV Ka 454/14, zmienił w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności, wydany w sprawie XII K 952/13, wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp., Zamiejscowy Wydział Karny w Strzelcach Kraj. z dnia 27 czerwca 2014 r., którym G. N. został skazany za przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

Od powyższego wyroku Sądu odwoławczego kasację na korzyść skazanego wniosł obrońca i zarzucając rażące naruszenie przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na treść wyroku tj.:

- a) art. 182 § 1 k.p.k. w zw. z art. 185 k.p.k. zb. z art. 16 k.p.k. w zw. art. 433 § 2 k.p.k. - wobec niewłaściwego rozpoznania zarzutu apelacji dotyczącego naruszenia przez sąd 1 instancji w/w norm postępowania i wyrażenia poglądu, że status uprawniający do skorzystania z prawa do odmowy zeznań zależał od rozeznania i oceny pokrzywdzonej, w sytuacji w której to na sądzie spoczywał i co do zasady spoczywa obowiązek dokonania w tym zakresie autonomicznych ustaleń aktualnych na dzień przesłuchania pokrzywdzonej oraz na czas czynu stanowiącego przedmiot osądu oraz przekazania A.C. pouczeń o jej prawach i obowiązkach, a także ich konsekwencjach procesowych;
- b) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. - wobec bezzasadnego oddalenia przez sąd odwoławczy wniosku dowodowego obrony o przeprowadzenie wywiadu środowiskowego na okoliczność aktualnych na dzień wyrokowania relacji na linii: A. C. - G. N., w sytuacji w której przeprowadzenie tego dowodu miało istotne znaczenia z punktu widzenia weryfikacji zasadności zarzutów apelacji oraz posiadało podstawowe znaczenie dla wymiaru orzekanej kary;
- c) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 i 4 k.p.k. - wobec nie nierozważenia przez Sąd Okręgowy wszystkich zarzutów i uwag apelacji, wobec zaniechania rzetelnej analizy postaw, działań, wiarygodności A.C. i poprzestaniu na akceptacji ustaleń i ocen Sądu Rejonowego w sytuacji ich oczywistej arbitralności, braku obiektywności i sprzeczności z nakazem uniewinnienia oskarżonego w sytuacji, w której jego sprawstwo i wina mogą budzić wątpliwość.

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 27 czerwca 2014 r. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wielkopolskim wniósł o oddalenie kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego G.N. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Słusznie wskazuje prokurator w odpowiedzi na kasację, że Sąd Odwoławczy należycie rozważył wszystkie zarzuty i wnioski apelacji obrońcy i prawidłowo wyjaśnił czym kierował się wydając wyrok oraz dlaczego apelację uznał za niezasadną, za wyjątkiem zarzutu rażącej surowości kary. Uzasadnienie orzeczenia tegoż Sądu wskazuje, że nie tylko zostały przez Sąd I instancji prawidłowo ocenione zeznania świadka A.C., ale przede wszystkim prawidłowo został ustalony status pokrzywdzonej jako osoby obcej dla oskarżonego, której nie przysługuje prawo do odmowy składania zeznań. W tym miejscu należy wskazać na wyjątkowa niekonsekwencję obrońcy skazanego. W swojej apelacji, po pierwszym rozpoznaniu sprawy, obrońca kwestionował skorzystanie przez tego świadka z prawa do odmowy składania zeznań mimo, że jako byłej konkubinie oskarżonego prawo takie jej nie przysługiwało. Uznanie właśnie tego zarzutu za zasadny spowodowało uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem ustalenia wzajemnych relacji łączących oskarżonego oraz świadka. Na rozprawie w dniu 20 lutego 2014 r., przy ponownym rozpoznaniu sprawy, świadek A.C. wyraźnie oświadczyła, że nie jest z oskarżonym w konkubinacie, ale są dobrymi znajomymi. To twierdzenie świadka nie zostało w żaden sposób zakwestionowane przez będącego na sali rozpraw oskarżonego ani jego obrońcę, który jest także autorem kasacji. W takiej sytuacji trudno czynić zarzut Sądowi odwoławczemu, iż oddalił wnioski dowodowe obrońcy oskarżonego, które miały ustalić, czy między oskarżonym i świadkiem istnieje konkubinacie. Zauważyć również należy, że w trakcie postępowania odwoławczego na rozprawie w dniu 28 listopada 2014 r., kiedy Sąd oddalał jeden z wniosków dowodowych obrońcy, oskarżony nie zakwestionował wcześniejszych twierdzeń świadka, co do tego, iż nie pozostają oni już w konkubinacie.

Mając powyższe na uwadze, wobec nie stwierdzenia naruszenia przepisów prawa wskazanych w kasacji, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego G.N. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

